

Sygn. akt XV C 851/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący: SSO Ewa Tamowicz

Protokolant: Stażysta Mikołaj Gacek

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna

przeciwko M. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. w pozwie skierowanym przeciwko M. G. (k. 2-2v) wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanej:

- kwoty 80 469,37 zł. z tytułu niespłaconego kapitału kredytu gotówkowego dla bankowości prywatnej;
- kwoty 4 070,50 zł. z tytułu odsetek zaległych od kredytu do dnia 7 stycznia 2016 r.;
- kosztów w kwocie 15 zł.;
- dalszych odsetek umownych od dnia 8 stycznia 2016 r. od kapitału w kwocie 80 469,37 zł. według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia pozwu 10% w stosunku rocznym określonych według formuły czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP do dnia zapłaty włącznie.

W przypadku wniesienia zarzutów powód wnosił o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 20 grudnia 2013 r. zawarł z pozwaną umowę Kredyt G. A. w PLN nr (...). Pozwana nie regulowała swego zobowiązania z tej umowy.

Pismem z dnia 27 listopada 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty. Pismo to zostało odebrane. W dniu 8 stycznia 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...).

Aktualny stan zadłużenia wynikający z ksiąg banku wynosi 84 554,87 zł., na którą to kwotę składają się:

- 80 469,37 zł. niespłacony kapitał;
- 4 070,50 zł. odsetki zaległe do dnia 7 stycznia 2016 r.;

- 15 zł. koszty.

Pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego w Wejherowie. Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 r. (k. 19) Sąd ten uznał się niewłaściwym rzeczowo do rozpoznania sprawy i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Akta sprawy wpłynęły do Sądu Okręgowego w Gdańsku w dniu 21 czerwca 2017 r.

Zarządzeniami z dnia 14 sierpnia 2017 r. (k. 37) i 13 września 2017 r. (k. 45) Sąd Okręgowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i upominawczym i skierował sprawę na rozprawę.

Zawiadomienie o rozprawie i odpis pozwu zostały doręczone pozwanej w dniu 25 września 2017 r. (k. 55).

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się na rozprawie w dniu 19 października 2017 r. i nie wdała się w spór.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 27 listopada 2015 r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna sporządził pismo, w którym w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy Kredyt G. A. w PLN nr (...), wezwał pozwaną do zapłaty

- kwoty 80 469,37 zł. z tytułu niespłaconego kredytu;

- kwoty 2 720,43 zł. z tytułu odsetek zapadłych;

- kwoty 424,11 zł. z tytułu odsetek karnych;

- kwoty 15 zł. jako kosztów monitu;

- dalszych należnych odsetek wynoszących na dzień sporządzenia pisma 10% w stosunku rocznym.

Termin zapłaty został określony na 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Niespłacenie zaległości w terminie miało spowodować wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, wystąpienie do sądu o nadanie mu klauzuli wykonalności i złożenie do sądu pozwu o zapłatę.

Pismo to przesłano pozwanej na adres (...)-(...) H. ul. (...) (taki sam adres jak w pozwie), lecz nie zostało odebrane.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 13, kopia koperty k. 14 akt.

W dniu 8 stycznia 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) stwierdzający, że na dzień jego wystawienia w księgach tego Banku figuruje wymagalne zadłużenie pozwanej M. G. z tytułu umowy Kredyt G. A. w PLN nr (...) zawartej w dniu 20 grudnia 2013 r. Wyciąg ten stwierdzał, że na wymagalne zadłużenie składają się:

- 80 469,37 zł. należność główna;

- 4 070,50 zł. odsetki zaległe do dnia 7 stycznia 2016 r. naliczone według stopy 10% w stosunku rocznym;

- 15 zł. prowizje i opłaty bankowe;

co daje razem kwotę 84 554,87 zł.

Wskazano także, że dalsze odsetki naliczane są od należności głównej od dnia 8 stycznia 2016 r. według stopy stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP wynoszącej wówczas 10%.

Wyciąg ten został podpisany przez kierownika zespołu I. O. oraz starszego analityka W. K.. Osoby te były upoważnione do łącznego podpisywania wyciągów z ksiąg banku.

Do akt nie dołączono dowodu nadania i doręczenia tego wyciągu pozwanej.

Dowód: wyciąg z dnia 8 01 2016 r. k. 11, pełnomocnictwa k. 5, 6 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych złożonych do akt przez powoda jako załączniki do pozwu. Dowód z tych dokumentów przeprowadzono na rozprawie dnia 19 października 2017 r.

Roszczenie powoda nie jest zasadne, albowiem nie zostało udowodnione.

Powód swoje roszczenie wywodził z umowy Kredytu G. A. w PLN nr (...) zawartej z pozwaną dnia 20 grudnia 2013 r. Dla udowodnienia dochodzonego roszczenia złożył do akt jedynie wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 8 stycznia 2016 r. oraz wezwanie do zapłaty z dnia 27 listopada 2015 r. sporządzone w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty udzielonego kredytu – bez wskazania, kiedy to wypowiedzenie nastąpiło. W wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego Banku i w wezwaniu do zapłaty wskazano te same kwoty niespłaconego kredytu, ale też różne kwoty odsetek skapitalizowanych przez powoda bez precyzyjnego określenia, za jakie okresy zostały naliczone. Nie wskazano ani daty wypowiedzenia warunków spłaty, ani daty wymagalności roszczenia powoda ani sposobu obliczenia poszczególnych kwot w wyciągu i wezwaniu do zapłaty wskazanych.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, do czynności bankowych zalicza się także udzielanie kredytów.

Zgodnie z przepisem art. 471 kc, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność wynikająca z art. 471 kc oparta jest na zasadzie domniemania winy. Zatem wierzyciela obciąża obowiązek udowodnienia istnienia ważnego zobowiązania, szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Natomiast dłużnik, w celu zwolnienia się od odpowiedzialności, powinien wykazać, że szkoda wynikła z okoliczności przez niego niezawinionych.

Wobec takiej konstrukcji odpowiedzialności na zasadzie art. 471 kc i zgodnie z normą wynikającą z art. 6 kc stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, powód w tej sprawie obowiązany był do udowodnienia wszystkich wskazanych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanej, przy czym nie udowodnienie jednej z nich skutkuje brakiem możliwości uwzględnienia roszczenia w całości lub w części.

Zdaniem Sądu, powód nie udowodnił zarówno zasady jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Złożone przez niego do akt sprawy dokumenty nie pozwalają na uznanie roszczenia powoda za udowodnione.

Zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednakże zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1a tej ustawy, obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 r., a więc jeszcze przed wystawieniem przez powoda wyciągu z dnia 8 stycznia 2016 r., moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Z przywołanego przepisu wynika więc, że wyciągi z ksiąg rachunkowych banku sporządzone w prawidłowej formie nie mają mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym – moc ta przepisem szczególnym w tym postępowaniu została uchylona.

Zgodnie z przepisem art. 244 kpc, dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich

urzędowo zaświadczone (par. 1). Przepis par. 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej (par. 2).

Z przywołanego przepisu par. 1 art. 244 kpc wynika, że dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało zapisane w jego treści. Z takim dokumentem urzędowym związane jest domniemanie jego zgodności z prawdą to znaczy, że zaświadcza on prawdziwy stan rzeczy. Z takiego domniemania nie korzysta dokument prywatny, gdyż zgodnie z normą wynikającą z art. 245 kpc, dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić trzeba, że złożony do akt wyciąg z ksiąg bankowych powodowego Banku, nie będący w postępowaniu cywilnym dokumentem urzędowym, nie korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Jako dokument prywatny stwierdza jedynie, że w księgach rachunkowych Banku, po stronie pozwanej zapisano zadłużenie o wysokości w nim wskazanej wynikające z zawartej umowy kredytu. Nie przesądza zatem istnienia i wysokości wierzytelności powoda wobec pozwanej dochodzonej w tej sprawie.

Dodatkowo wskazać należy, że w wezwaniu do zapłaty z dnia 27 listopada 2015 r. powód odwoływał się do wypowiedzenia warunków spłaty kredytu. Do akt sprawy nie złożono jednak ani tego wypowiedzenia ani dowodu jego doręczenia pozwanej. Nie wiadomo, kiedy i czy umowa została rozwiązana i jaka była na dzień rozwiązania umowy wysokość zadłużenia pozwanej. W wyciągu z ksiąg bankowych i w wezwaniu do zapłaty z dnia 27 listopada 2015 r. wskazano kwoty skapitalizowanych odsetek, zresztą w różnej wysokości i bez określenia daty początkowej ich naliczania. Z żadnego z dokumentów złożonych do akt nie wynika jednak, jakie odsetki (ustawowe czy umowne, a jeżeli te ostatnie to jakie) powód mógł naliczać. Z obu dokumentów wynika, że powód naliczył także koszty w kwocie 15 zł., ale w aktach nie ma żadnego dowodu potwierdzającego uprawnienie powoda do naliczania kosztów i określającego ich wysokość.

Do akt sprawy nie złożono umowy kredytowej, która pozwoliłaby na poczynienie w tym zakresie pewnych, aczkolwiek nie wszystkich ustaleń. Nie złożono także żadnego wyliczenia zawierającego wpłaty pozwanej z tytułu umowy zawartej z powodem, co pozwoliłoby na zweryfikowanie wysokości dochodzonego roszczenia w zakresie niespłaconego kapitału jak i skapitalizowanych odsetek.

Wprawdzie pozwana, która nie wdała się w spór, nie podnosiła zarzutów dotyczących istnienia i wysokości roszczenia powoda, ale powód zgodnie z art. 232 kpc nie przedstawił dowodów na potwierdzenie faktów, z których wywodził skutki prawne.

Mając na uwadze wyżej poczynione ustalenia i rozważania, a w szczególności to, że powód nie wykazał, czy i kiedy umowa uległa rozwiązaniu, jakie były warunki udzielenia kredytu, jaki był stan zadłużenia pozwanej na dzień rozwiązania umowy, powództwo zostało oddalone. O oddaleniu powództwa orzeczono na podstawie przepisu art. 471 kc stosowanego, a contrario oraz przepisów art. 6 kc, art. 95 ust. I i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

O roszczeniu powoda orzeczono wyrokiem zaocznym po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie dowodów zaoferowanych przez powoda, albowiem pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie wdała się w spór.

Zgodnie z przepisem art. 339 kpc, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (par. 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (par. 2). Jak wyżej wykazano twierdzenia powoda budziły zasadnicze wątpliwości i nie zostały wykazane żadnymi odpowiednimi do treści tych twierdzeń dowodami. Dlatego o oddaleniu powództwa orzeczono wyrokiem zaocznym.